

Microro- siocane satirice

de Vasile Băran

BIVOLII

Stăteam noaptea, nici eu nu știu pe unde, când, deodată, a năvălit spre mine o cireadă de bivoli mai negri decît smoala, cu răget de sirenă ruginită, pornită să mă calce în copite. Și, neputînd s-o văd cum mă ucide, am fugit, într-o clipă, spre starea de veghe:

— Trezește-te, trezește-te! am strigat spre mine.

M-am sculat, transpirat. Ce s-a putut petrece?

Dacă n-aș locui într-un bloc nou, aș crede și acum că a fost vis, că sunetele care mă îngroziseră au fost, într-adevăr, răgete de bivoli și nu urlete de țevi.

AMINTIRE

Nici acum nu-mi pot explica în ce chip se petreceau lucrurile, îmi amintesc numai că vara plecam cu boii în iarba dintre pruni, dar îi lăsam să secere cu lacoma lor

limbă și-n griul de alături, fiindcă atunci tot scopul meu era să-i văd cu burțile umflate și să-l aud pe tata: «Bravo, i-ai săturat!»

În drum spre casă treceam printr-o poiană verde unde era fintina cu jgheab de adăpat și-i indemnăm din urmă cu biciușca. Scoteam șase găleți și mă dădeam de-o parte și-n clipele acelea avea loc întimplarea care mă fascina: stingîndu-și setea, boii păreau să mediteze!

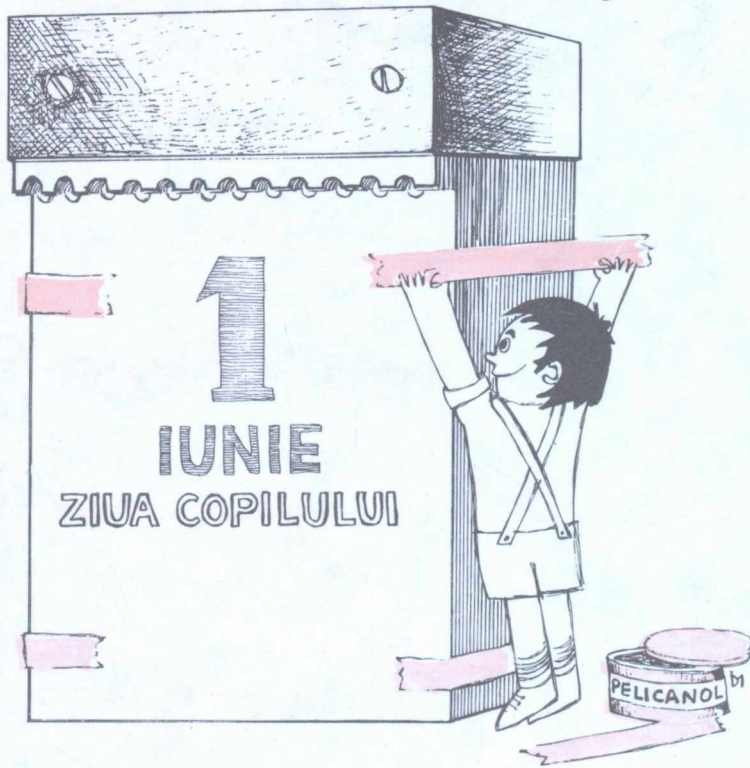
Ce larmă de imagini o fi în capul lor, mă întrebam uitîndu-mă în ochii lor mari, adînci; ce cred ei despre apă; dar despre rîndunici; știu ei ce e copacul?

Dar n-aveam cum să aflu ceva din gura lor, și îi duceam acasă și rămîneau cu mine.

Și-astfel venea amiaza cînd trebuia să plec din nou cu ei la iarbă; și-astfel trecea și vara fiindcă atunci tot scopul meu era să satur boii.

Și-abia mai tîrziu aveam să înțeleg că scopul ăsta-l urmăreau și ei.

I. Dogar-Marinescu

Victor Sivetidis
și Mircea Pavelescu

Despre inimi

*Inimi, are de vinzare,
Negustorul măcelar,
Inimi bune de grătar,
Inimi pentru transplantare...
Cine vrea
Să poștească și să ia!*

*Vine-un șoarec mititel
(Doar mustățile-s de el)
— Vreau un cord de elefant!
— Pentru ce?
— Pentru transplant.
— Păi cum vrei să-ncapă-n tine?
— O să-ncapă, plătesc bine,
Nu mai vreau să-mi fie frică
De pisică.
Elefantul e voinic,
Nu se teme de nimic,
Nici de tigrul, nici de leu,
Astfel țin s-ajung și eu.*

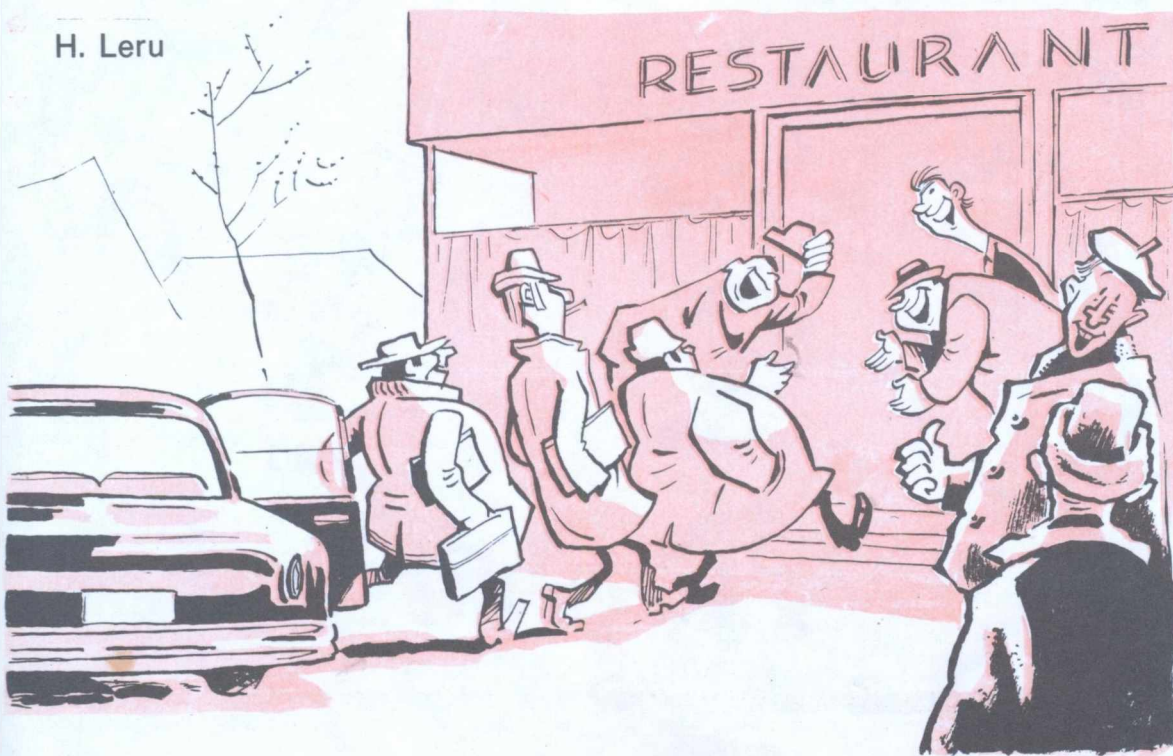
*Dar să nu lungim povestea.
De această transplantare
S-a dus vestea.*

*Șoarecele prin urmare
Țanțoș, aprig și vioi
L-a mușcat adînc de coadă
Pe cotoi.*

*Vai, ce chestie neroadă
Și lipsită de umor!
Imprudentul agresor
Fu ucis
Și trimis în paradis.*

*Oferim, la o adică,
Și Morala adecvată:
Frica-i bună cîte-odată,
...Cînd e vorba de pisică!*

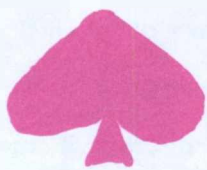
H. Leru

H. LERU

— Nu sînt turiști. E controlul care a venit la C.A.P.

POEZIA CIFRELOR

Există o poezie a cifrelor, aş îndrăzni să spun, o întreagă literatură beletristică, în care insolitele semne grafice devin nebanuite surse de satisfacţii create atunci când au încăput pe mâinile unora cu urechea formată să le asculte îndemnul, să le înţeleagă chemarea.

Păcat că Televiziunea a întârziat cu instituirea unui concurs «Steaua fără nume» în rindul amatorilor acestui gen de creaţie. Am fi avut prilejul s-o admirăm pe Eva Avrămuţi din Timişoara cucerind cu siguranţă şi competenţă, etapă după etapă, înscriindu-şi numele în constelaţia astrilor genului. Neobişnuită să aştepte, Eva s-a hotărât să-şi valorifice talentele în comerţ. Comerţul oferă oricum cele mai largi posibilităţi în materie, iar ca loc anume, magazinul pentru copii «Aşchiuţă», nimic mai potrivit pentru veleităţile ei create.

Pornită pe fapte mari, Eva Avrămuţi s-a decis să înceapă cu «prelucrări pe teme date».

Cu talentul ei nici nu i-a fost prea greu să prelucreze preţurile pe etichetele a 456 costume pentru copii, în schimb opera asta i-a adus cu uşurinţă o satisfacţie substanţială pe care a transformat-o de îndată în câteva superbe covoare persane.

«Persanul fără magnetofon e ca raiul fără privighetori!» şi-a spus contemporana noastră Evă. Şi s-a apucat din nou de creaţie. O nouă prelucrare a preţurilor, de data asta direct în factură la o serie de pardesii de import, avea să-i servească ca dintr-un uriaş corn al abundenţei, nu numai magnetofonul, ci şi o elegantă maşinuţă nou-nouţă la scară.

Muncă grea creaţia. Grea şi obositoare. Şi, obosită, Eva şi-a îngăduit un răgaz. E o simplă întâmplare desigur faptul că răgazul eroinei a coincis cu reducerea de preţuri la o serie de mărfuri din magazin.

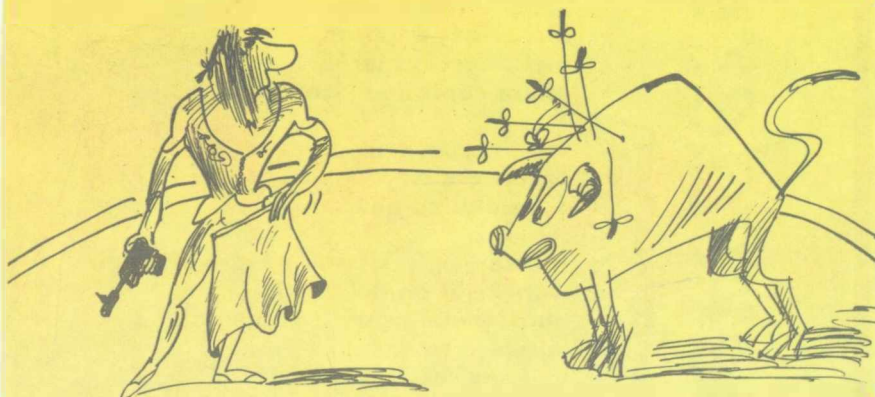
O dată, o singură dată, nu se pot vinde mărfurile şi cu preţurile neprelucrate? Important pentru Eva era să nu se afle şi pentru asta s-a sacrificat întrerupându-şi odihna ca să asude din nou adunind diferenţele din vânzare.

Deşi se spune că banii n-au miros, afacerea, oricât de curată părea, a mirosit cuiva.

Şi tocmai când era mai antrenată în nişte excursii şi petreceri a căzut ca o bombă controlul. În explozia ei, bomba a despărţit-o şi de munca de creaţie, şi de maşină, şi de privighetori.

Cu alte cuvinte, pentru a doua oară, Eva a fost izgonită din rai. Dar să nu ne spună că şi de data asta a fost de vină şarpele!

Avram Anton

FĂRĂ CUVINTE

V. Craiţă-Mindră

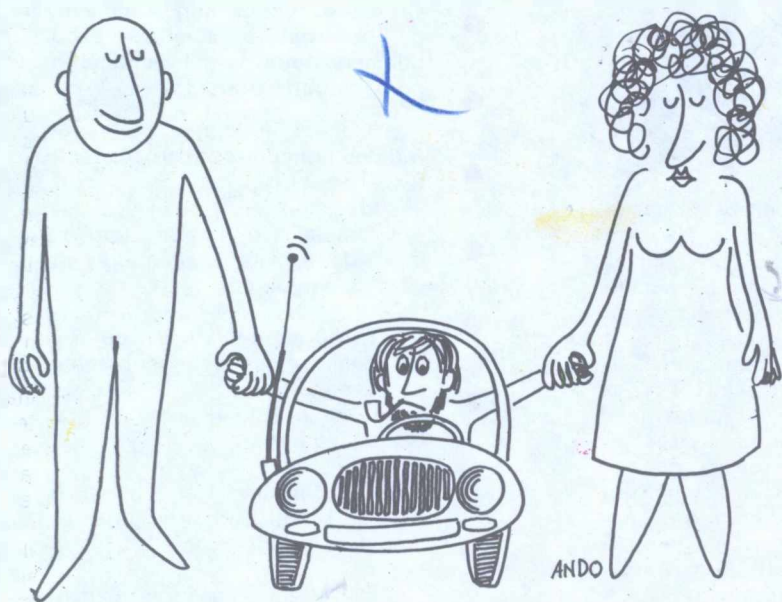

FĂRĂ CUVINTE

I. Avian

Şi-a

Octavian Andronic

„Prea mic ca să se ţină pe picioare !“

Alexandru, zis Sandi, scris Sandy, a început să facă umbră pământului acum 19 ani. Atunci s-a născut. În 1951. În primul an de viaţă n-a făcut umbră decât scutecelelor. Se calificase temeinic în acest domeniu. Locul său de producţie era landoul. Dar ce landoul!... Tatăl său îl cumpărase de ocazie de la un profesor pensionar. Părinţii lui Sănducu, așa îl răsfaţau, nu erau superstiţioşi, dar oricît! În căruciorul cu pricina şi-au petrecut, eşalona, primul an de viaţă a viitor celebru inginer, o ulterioară mare poetă şi un cit pe ce ministru adjunct, rămas pînă la urmă la stadiul de director general, ceea ce trebuie să recunoaştem nu-i chiar atât de rău. Avea acest landou o asemenea faimă în cartier, încît proprietarul său pretinse, în afara preţului meritat, un plus de 500 lei drept «primă de noroc». Şi iată-l pe noul locatar, Sănducu, lăfăindu-se în garsoniera sa pe patru roate, cu suspensie de Opel. Se întâmpla adesea ca părinţii să-şi privească în extaz odrasla, legănînd căruciorul ceasuri în şir. Într-un tîrziu, mama îngîna fericită: «Adjunctul mamei». Tata, care era împotriva unei funcţii administrative cu prea multă răspundere, co-

recta duos: «Poetul tatei». Ştia el din auzite că poeţii îşi încasează drepturile, chiar dacă sînt scuturaţi. Pruncul, un veritabil prunc de geniu, deşi nu împlinise şase luni, îşi privea amuzat părinţii gîngurind cu subtext: «Copii mai sînt şi părinţii aştia ai mei! Îşi inchipuie că aşezîndu-mă într-un landou cu tradiţie intelectuală, o să-mi înec viitorul în audienţe, derogări, circulare ministeriale, proiecte sau rime şchioape! Ha!...».

Într-adevăr, o dată cu mutarea micului Sandy din landou, se pare că nimbul celebrului cărucior dispăru ca prin farmec. După terminarea cîtorva clase, care i-au răpit neaşteptat de mulţi ani, Sandy, neluînd în seamă tradiţia înaintaşilor săi întru landou, a rostit plictisit, în faţa celor doi părinţi înmărmuriţi: «Babacilor! Destulă învăţătură!... Tinereţea mai are nevoie şi de coniac, nu numai de războaiele punico. Acum mă simt îndeajuns de cult. Ştiu ce s-a întîmplat cu Alexandru Macedon, ştiu ce s-a întîmplat cu Napoleon, ştiu ce s-a întîmplat cu Cleopatra!... Mă duc să văd ce s-a întîmplat şi cu Mimi, că nu mi-a telefonat de trei zile şi mi-e teamă să nu scrie o pagină de istorie neglorioasă cu

*Cu toții mă cunoașteți: eu sint sarea,
Deci gustul rafinat: gastronomie!
Mă aflu-n rafturi de bucătărie,
Pe cînd pe sora mea o zvîrle Marea!*

*Mîncăii spun c-ar fi o erezie
De nu m-ar fi primit mereu mîncarea,
Căci dau supremul gust și-ndestularea
Fripturii ce-i adusă-n farfurie.*

*Slăvită sînt la mese și banchete,
Trezind la mușafiri bețivi, o sete
În fața cărei nu poți să rezisti;*

*Dar eu, deși mă aflu orișunde,
E-un fapt banal ce nu vă pot ascunde:
Mai rar mă veți găsi la umoriști!*

— Aha, v-am prins! Pentru asta v-am dat eu azi-dimineață bilet de voie?!!

Landou frumos avea!

Cezar Timofte, împărat la O.C.L.).

Și dus a fost. Nu i-au mai dat de urmă nici istoricii, nici părinții. Sărmanii zămislitori ai geniului neînțeles prinseră a se perpeli în două schimburi; cînd plîngea mama, suspina tata, cînd suspina tata, scîncea mama: «Cît ne-am chinuit cu băiatul ăsta!... De grija lui nu dormeam ziua, nu dormeam noaptea». «Și ce pretenții ai? oftă bătrînul. Acum se sacrifică el. Nu doarme ziua, nu doarme noaptea. De grijă să nu ne trezească, nici pe-acasă nu mai dă».

Pînă la urmă a dat și pe-acasă. După vreo lună. Într-o noapte. Răsărise tocmai cînd împlinea 17 ani.

A venit să-și ia cadoul. Un pulover, și o vază de cristal de pe masă. Și fiindcă i se făcuse foame, a deschis frigiderul: lapte, brînză, ouă, Borsec. A strîmbat din nas, a silă. Prea era lacto-vegetarian frigiderul! Ți-era și greată. Nu tu Bacardi, nu tu gin! Stomacul însă își cerea drepturile. A închis frigiderul și a deschis șifonierul. Degetele nervoase au bijbit în colțișorul unde părintii își țineau economiile. Și-a luat hrana în bani. 1 700. În definitiv, pentru vîrsta de 17 ani nici n-a șterpelit mult. Anul și suta. Dață împlinea 50, taică-său ar fi trebuit să facă un împrumut la CEC.

Si iar s-au pornit părinții pe

văicăreli. Mama: «Sandy să ne facă asemenea rușine!... Noi, care l-am ținut ca pe un prințișor!... Nu l-am lăsat să muncească, nu am îngăduit să se surmeneze cu școala!...». Tatăl completa: «I-am dat totdeauna bani mai mult decît avea nevoie. Nu l-am supravegheat niciodată ca nu cumva să-i știrbim din personalitate! Îl dojeneam numai cu amandine și cataifurii! Și acum iată răsplata!... Ne fură! Borfașul!...»

Aici sufletul de mamă vibra năprasnic: «De ce îl iei și tu ca la ziar? E copilul nostru».

După o noapte de nesomn, Alecu catadicsi: «Amalio, să ne dezmeticim măcar acum, în ultima clipă. Ce facem cu hoțul nostru?!» «Alecule!... Nu pomeni acest cuvînt înspăimîntător! Ți-ai pierdut mințile? Cobești? Mă uit la tine și îți citesc în ochi rubrica *De la Miliția Capitalei!*...» «Mai bine să citești în ochii mei, decît să citești în ochii lor».

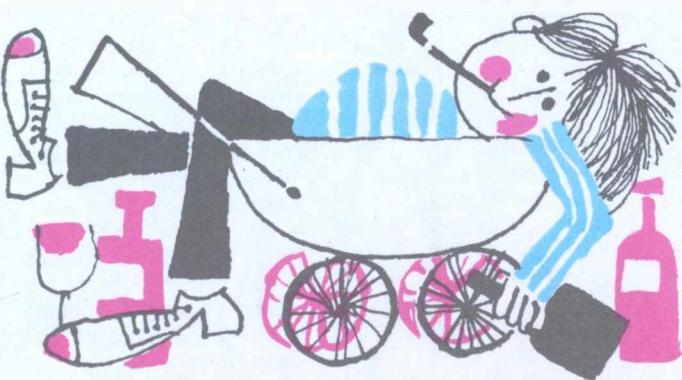
Amalia se arăta neînduplecată: «E un copil bun. Numai cine nu muncește nu greșește». «Dar Sandy nu muncește!» «Cum adică nu muncește? interveni, degajat, Sandy care tocmai intra pe ușă. Păi ce? Șifonierul s-a deschis singur? Vaza de cristal s-a vîndut singură? Ca

să nu mai amintesc de pulover! Plin de pete! Abia l-am vîndut! Am spirit comercial! Poate mă îndrumați spre comerț.»

Marele cap comercial a rămas în casa părintească atît cît i-a fost necesar să se refacă, sau, mai precis, cît i-a fost necesar să-și refacă stocul de produse ușor vandabile. Răceala cu care îl privea tatăl era compensată de căldura și privirile înțelegătoare ale Amaliei. «Puilul mamei, nu vreau să te jignesc, dar dacă ai nevoie de bani sau de pulovere, cere-mi! Nu sparge șifonierul, că tot al tău este! Și-i păcat!» «Șifonier e ăsta? Fără o rufă în el?» «Ba e plin de rute, puilul mamei!» «A fost. Pînă aseară cînd ați plecat la cinema!» Amalia scoase un urlet matern: «Ce-ai făcut, nenorocitul mamei?»

Sandy răspunse imperturbabil: «Nu e drept ca tata și dumneata să aveți cîte cinci pijamale și cămăși, iar alții nici una». «Care alții? «Nu știu cum îi cheamă, fiindcă nu s-au recomandat. Da' cinstiți. Mi-au plătit pînă la leu. Și nici speculanți nu sînt. N-au umflat prețul. Un pol de pijama, atît mi-au dat!... Uite-aici, două sutare!... Nu mai vreau să trăiesc din pensia

(Urmare în pag. 15)

FESTIVALUL DE LA BISTRIȚA

Cu prilejul primei manifestări a «festivalului epigramei» de la Bistrița din 1 aprilie 1969, revista noastră a profitat de acest eveniment ca să propună alcătuirea unui fel de statut care să statornicească cit de cit aria competițională a epigramei. Pentru că, dacă ne gândim bine, va trebui să recunoaștem că nu toate glumele versificate pot fi categorisite epigrame și nici invectivele directe, chiar dacă sînt generate de un conținut critic just.

Dăm mai jos cuvîntul poetului Traian Lalescu, președintele ultimei manifestări satirice de la Bistrița.

m.p.

DIN NOTELE UNUI PREȘEDINTE CU DIPLOMĂ

Mă văzui și președinte. Ce e drept, «de ocazie». A trebuit să intervină un caz neprevăzut, care l-a oprit din drum pe președintele «inițial», pentru ca Alexandru Misiuga, directorul Casei de creație din Bistrița, să apeleze, telefonic, la mine.

De ce tocmai la mine? O fi știut oare că primul meu volum de versuri se numea «Lumină tristă»?

Așa că m-am deplasat la Bistrița. Întîlnirea umoriștilor din cîteva județe ale țării a avut loc, și anul acesta, ca și anul trecut, la 1 Aprilie. Cu specificarea, pe afiș, că «nu e păcăleală». Și n-a fost. Pînă și ora fixată pentru începere (19,59) a fost respectată cu rigurozitate, ceea ce l-a determinat pe profesorul Pușcaș din Măgura Ilvei să exclame în concurs:

*«Atuncea cînd am constatat
Că timpul voi l-ați respectat,
Nu m-am putut opri a spune:
Fac și-umoriștii glume bune!»*

Au mai făcut dealtfel (din cînd în cînd) și în timpul concursului. În ceea ce mă privește, pe măsură ce minutele treceau (și se adunau poantele) constatam că nu e ușor să fii președinte. Toți umoriștii erau cu ochii pe mine. Cum spunea unul «una», mă și săgeta cu privirea. Parcă mi-ar fi poruncit: «Rizi, tovarășe!» Și eu rideam. (Așa mi-e felul: rid la glumele altora. Nu sînt umorist.) Dar mă și frămîntam. Și mă consultam cu ceilalți din juriu: «Pe cine să premiez?... Țsta-i mărunțel!... Și ăsta!... Și ăsta!... Și ăsta!...»

Și totuși, lui Mircea Garfu-Trifu, de la Cafeneaua literară «Cincinat Pavelescu» din București, i s-a acordat premiul de onoare, nu pentru că e solid, ci, dimpotrivă, pentru că e «subțire», așa cum demonstrează și acest sonet:

*Femeia e deplin nevinovată.
O recunosc, ea nu a fost de vină
În cunoscuta biblică pricină,
Atît de des greșit interpretată.*

*Un fruct oprit într-o grădină plină
De mere aurii? Neașteptată,
Ilogică și neadevărată,
De necrezut opreliștea divină.*

*E șarpele fînța ticăloasă
Care-a scormit povestea mincinoasă
Ca Eva să-și trăiască odiseia.*

*Să nu ne mire, deci, dacă femeia
Din șarpe-și vrea pantofii și poșeta,
Motivul este evident... vendeta!*

S-au dat și premii speciale. Le-au primit Stelian Ionescu-Anghel (tot de la «Cafeneaua literară»), căruia, culmea, medicul său, Ion Popa, i-a interzis eforturile de creație satirică. drept care s-a răfuit cu el și în concurs:

*Ești bolnav? Te duci la Popa
Și pe loc te face bine.
Dacă el nu reușește,
Vine-atunci popa la tine.*

Și tinărul Cornel Udrea din Cluj, care, trăgînd cu urechea la intensitatea aplauzelor, a știut să se oprească la timp, ceea ce n-a făcut medicul Ion Mărgineanu din Sibiu. Cele două monoloage rostite de el în grai ardeleanesc (cu referiri directe la întîlnirea de la Bistrița) ridicaseră sala în picioare. «Gata! Îi dăm premiul întii!» hotărîse juriul. Dar medicul a mai citit două schițe, patru fabule, douăzeci de «panseuri» etc. Așa că pînă la urmă a luat premiul al treilea.

Premiul întii l-a primit actorul Dorel Bantaș din Galați, adept al miniaturii umoristice: schița ultrascurtă, teatrul ultrascort, distihul. Vorba lui: «M-am molipsit de la dimensiunile rolurilor în care sînt distribuit!»

A venit și premiul al doilea. Și cum a venit a și plecat pe litoral, o dată cu constănțeanul C. Gîrnici, care declarase ritos, de cum apăruse pe scenă:

*Din Dobrogea, al soarelui sărut
Eu vi-l aduc c-un călduros salut.
Dar dacă n-o să-mi dați nici premiul doi,
Să știți că-mi iau salutul înapoi.*

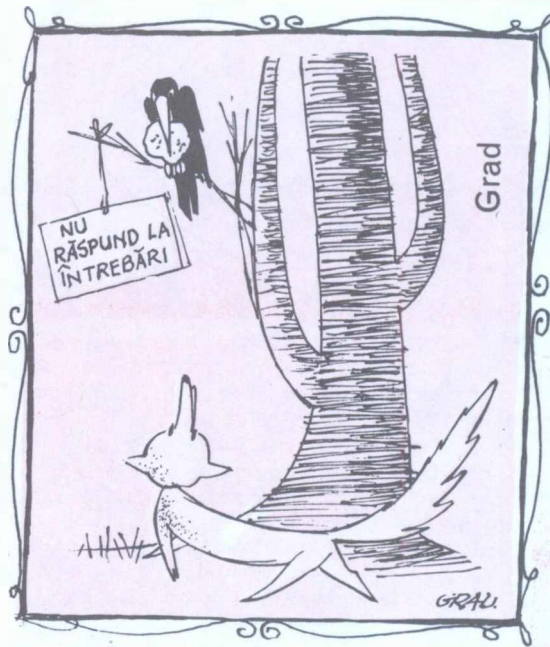
S-au acordat și premii alcătuite din cupe cu scaeți. Și diplome. Am primit și eu una. Așadar nu mai incapa discuție: sînt președinte... cu diplomă!

TRAIAN LALESCU

Gh. Chiriac

— Cum ai reușit să intri?
— Am avut mai multe bilete în plus...

Fabulă veche în versiune nouă

V. Ștefăneanu

FĂRĂ CUVINTE

Argument

Titi Gheorghiu

Un urs surprins de Nuștiucine
Că vrea să umble la stupine
Argumentă plîngînd patetic:
— Oh, fraților, sînt diabetic,
De ce mă bănuieți pe mine?
— Ești diabetic, foarte bine,
Atunci ce cauți la albine?
— Doresc un post ca mulgător
De «lăptișor».

FORUL INTERIOR

de Sadi Rudeanu

— Am venit la dumneata, doctore, într-o problemă mai complicată...

— Luați loc, vă ascult...

— Mulțumesc... Știți, în legătură cu unele aspecte legate de vîrstă... Vreau să vă spun că acum, cînd mă uit în buletin, cad într-o stare de melancolie, așa spune chiar de tristețe, și...

— Iertați-mă că vă întrerup, dar nu trebuie să vă uitați în buletin... Omul nu are vîrstă pe care i-o arată buletinul, ci vîrstă pe care o simte el...

— Păi, asta-i că...

— Iertați-mă că vă întrerup! Dacă suflați-vă simțiți tînăr, dacă aveți elan... aveți elan!

— Am!... Elan am...

— Foarte bine! Dacă încă visiți cu ochii deschiși, dacă încă mai iubiți... scuzați... iubiți? Vreau să spun din punct de vedere sentimental...

— Ei da, sigur, știți și dumneavoastră, ochii văd, inima cere...

— Bravo, dacă inima încă mai cere înseamnă că sînteți tînăr! Depinde numai de dumneavoastră ca să rămîneți tînăr... Doar cunoașteți cred faptul, vă văd un intelectual, că sînt unii bătrîni tineri și unii tineri bătrîni...

— Da, tocmai despre asta e vorba...

— Omul, dragul meu, nu are vîrstă pe care i-o arată buletinul, ci vîrstă pe care i-o exteriorizează forul său interior...

— Da... Știu... Cunosc... Dar să vedeți... În urmă cu douăzeci de ani fumam patruzeci de țigări pe zi și nu aveam nimic... Acum fumez douăzeci și am dureri de cap, palpitații

și tușesc de-mi ies ochii! Vedeți, e adevărat că sînt bătrîni-tineri și tineri-bătrîni, dar văd că aștia, tinerii bătrîni, nu tușesc, nu au palpitații, n-au dureri de cap...

— Nu fumați! Lăsați-vă! Fumul e nociv la orice vîrstă... Și mai ales nu vă uitați în buletin... Dacă aveți elan și forul dumneavoastră interior vă spune că sînteți tînăr...

— Da, îmi spune... Dar înainte vreme beam la o masă o sticlă și chiar două de vin, cînd era cazul bineînțeles... Acum, la al treilea sprîț, forul meu interior mă trage sub masă și oricît așa fi eu plin de elan tineresc, dacă mai beau, trebuie să mă ducă prietenii acasă pe brațe...

— Normal! Alcoolul, dragă tovarășe, este un dușman al sănătății!

— Da, dar înainte...

— Lasă dumneata «înainte»! Fă sport!

— Fac! M-am dus în Cișmigiu și am luat o barcă... Să vislesc...

— Bravo!

— Da... Am vislit vreo jumătate de oră și pe urmă, două săptămîni, mi-am pus în fiecare seară ventuze, iar brațele le mișcam ca un robot... Știți cum mișcă roboții brațele... Și ei barem au curent... Eu nu mai aveam curent... De atunci, vrînd-nevrînd, cînd forul meu interior mă împinge să mai iau o barcă, mă uit în buletin... Și nu mai iau!...

— Probabil că ați exagerat. Și mai cu seamă, am impresia că vă demobilizați repede... Nu e bine...

— Păi, să vă spun, astă vară eram la mare, pe plajă... cu un cerc de tineri și tinere... Știți, forul meu interior îmi cere o societate tînără, numai între ei mă simt bine...

— Bravo! Înseamnă că sînteți tînăr...

— Da... Dar ei au intrat în apă și au început să înoate. Și erau și acolo vreo doi tineri mai posaci, lipsiți de entuziasm, acriți...

— Tineri-bătrîni...

— Da! Și ei au intrat în apă! Atunci forul meu interior m-a împins! Și plin de elan, m-am aruncat în mare! Am dat de vreo trei ori din mîini și din picioare și după un minut m-au cuprins un milion de cîrcei, n-am mai avut nici respirație, am început să inghit apă și m-am dus la fund! Dacă nu mă scoteau ei, eram și azi acolo...

— Cine v-a scos?

— Aia doi... tinerii-bătrîni... Este adevărat, lipsiți de entuziasm, acriți, dar m-au luat în brațe ca pe un fulg și m-au adus pe plajă... Pe urmă s-au aruncat înapoi...

— Dumneata nu știi să înoți?

— Știu... În tinerețe nu știam... Între timp am învățat... Vedeți... înainte vreme puteam să înot, dar nu știam. Acuma știu, dar nu mai pot să înot... Așa că vedeți, forul meu interior era să mă incele...

— N-o luați așa, dragă tovarășe, este vorba în primul rînd de cum vă simțiți dumneavoastră sufletește...

— Da... sigur... Dar uite, tovarășe doctor, fiindcă veni vorba de «sufletește», m-am îndrăgostit și eu de o persoană... Ce, sînt de condamnat?

— Dar deloc, dimpotrivă, faptul că sînteți în stare încă de un asemenea sentiment demonstrează că forul dumneavoastră interior nu vă trădează... Și că trebuie să-l ascultați...

— Da... L-am ascultat... Și într-o seară, după vreo trei luni de plimbare cu persoana, m-am dus cu ea într-un parc! Luna mai, lună plină, parc, miresme îmbătătoare, m-au hotărît să-i declar că o iubesc...

— Bravo...

— Da... l-am luat mîna ei într-o mea și am început: «Dragă...», dar atît am apucat să-i spun, pentru că exact pe «te iubesc» mi-a răsărit un junghi într-un rinichi de simțeam că-mi vine leșinul! Așa că în loc să-i spun: «Dragă, te iubesc», i-am spus, mai mult mort decît viu «Dragă... du-te la un telefon public și cheamă Salvarea, că mă ia dracul!» S-a dus după Salvare și după aceea s-a dus de tot... Așa că vedeți, dacă o iau și sufletește...

— Nu trebuie să disperi! Elanul dumitale tineresc care-ți menține forul interior la nivelul unei vîrste pe care cea din buletin o depășește, este edificator. Ascultă-l!

— Nu, tovarășe doctor... Mi-a venit o idee...

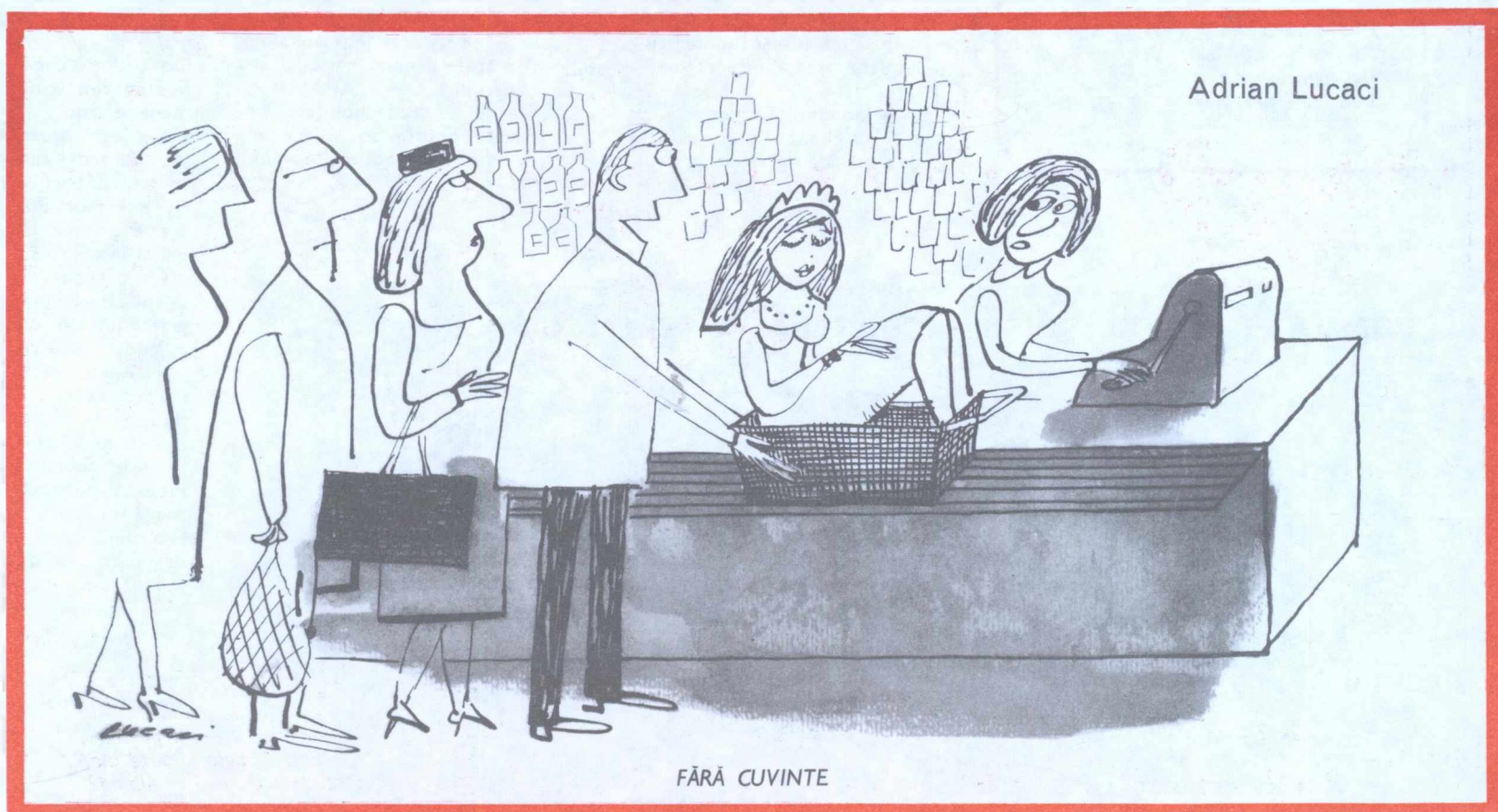
— Te rog...

— Eu am impresia că mi-ar prinde foarte bine să mă liniștesc! Și mă gîndesc că, decît să ascult de forul meu interior, care-mi face numai pocinoage, mai bine o să ascult de aci înainte numai de forul meu superior! Că oricum, forul ăsta nu-mi dă sarcini peste puterile mele. Acum vă mulțumesc și vă las! Mă grăbesc că am un meci de handbal!

— Cum? Jucați handbal?

— A, nu! Sînt spectator! M-a invitat un tînăr din aștia, bătrîn, care bagă toate golurile!

Vă salut!

Adrian Lucaci

FĂRĂ CUVINTE

V.D. POPA

Micro-foiletoane rimate

Fabrica de bere din Timișoara are sticle de bere tip EURO, în valoare de 3 000 000 lei, pentru care însă n-a primit lăzile de ambalaj corespunzătoare.

*Fabrica luă măsura
Să-și desfacă berea iar.
Ea dă sticlele de-a dura
Pin' la beneficiar.*

Vasile Nănescu, fostul director al TAPL Reșița, a plătit o serie de muzicanți din localuri cu salarii peste limita legală.

*După ce-și luau chenzina,
Muzicanții cu pricina
Erau puși să execute
Geam-paralele pierdute.*

Lăcătușul Gh. Buf de la URE-MOAS București sustrăgea din întreprindere, în timpul pauzei, motoașe electrice, baterii pentru chiuvete, broaște yale etc.

*El lucra numai în pauză
Și azi, din această cauză,
S-a asigurat, se pare,
La o «pauză» mai mare.*

Blocul 21 din Buzău, micraionul Cring, a fost predat acum doi ani semifinisat și cu grave defecțiuni neremediate nici pină astăzi.

*Dacă-ntreg blocul s-a predat
Pe jumătate finisat,
Deficiențele nu pot
Decît să-l «termine» de tot.*

Pierre Daninos este prea cunoscut pentru a-l mai prezenta eu aici. Schițele sale umoristice, interviurile sale, l-au făcut de mult să se bucure de renumele unui umorist care, în ciuda nenumăratelor sale calități: talent, spirit de observație, ironie fină, a știut să nu se ia niciodată prea în serios, ceea ce constituie calitatea cea mai mare a umoriștilor.

În 1934, Daninos a scris primul său reportaj.

Succes atât de fulgerător, încît s-a uitat aproape că Daninos a publicat mai multe romane, pline de fantezie, care au trecut aproape neobservate. Cu apariția volumului «Carnetele maiorului Thompson» fulgerul triumfului s-a abătut asupra acestui autor.

Legătura care s-a creat între noi, m-a făcut ca de astăzi să mă adresez umoristului fără prea multe formalități.

— Domnule Daninos...

— O clipă, te rog! Înainte de a mă lăsa mitraliat de tirul

întrebărilor dumitale, țin să transmit României felicitările mele călduroase pentru primirea compatriotului dumneavoastră, Eugen Ionescu, la Academia Franceză, alegeri care, așa cum a declarat Jean Rostand, «înseamnă deschiderea porților Academiei unor candidați care sînt atît de puțin academici».

Parafrazîndu-l pe Emile de Girardin putem spune că umorul te duce la orice, chiar și la Academie. Cu condiția, firește, să fii...

— Eugen Ionescu!...

— Natural! Și să ai geniul lui, umorul lui, inventivitatea lui! De altfel, după cum știți probabil, acest mare dramaturg atît de puțin conformist, care-i Eugen Ionescu al dumneavoastră, al nostru, ca și al tuturor de pe glob, a mai fost onorat anul trecut cu multe alte distincții: Premiul literar al Monacoului și marele premiu național al teatrului.

— Și ce crede noul academician despre toate aceste onoruri dobîndite într-un

C DESPR

MIJL

timp atît de scurt?

— Nu-i cunoașteți primele lui declarații?

— Nu!

— Mi-au plăcut foarte mult căci ele îl definesc pe scriitorul «...Sînt mulțumit, a spus... Dar fericit, nu. Nu ești niciodată fericit... Mă îmbrăncesc, mănînc, beau, dorm, mă plimb. În sufletul meu, nimic nu mă liniștește, nici chiar Academia...»

— Angoasa morții cu bomba atomică?...

— Bomba atomică?! Pînă la ea, ne omoară...

— ...automobilele?

— Exact! Și dacă ar fi numai asta! Dar acum, oriunde te-ai afla, bărbații nu vorbesc despre altceva decît despre mașini.

Discuți despre loana d'Arc despre trogloditi, despre sexul cioplit, despre arta chineză sau despre epoca de ovulație la nisetru și ajung invariabil tot la automobile. Oricare ar fi subiectul la pornire, conversația își încetează nește ritmul, șovăie și, așa cum apa ia în mod irezistibil direcția celei mai abrupte pante, coboară fatalment spre meritele comparate ale mărcilor, ale vitezelor, al inovațiilor închise sub capotă. Și cum cunoștințele mele în materie de automobilism echivalează aproape cu cele ale unui pește care trăiește în adîncul mării, vă închipuiți cît de mult mă pasionează aceste discuții. De altfel, astăzi mă și face să mă gîndesc serios să renunț la mașină și să aplic de aci înainte formula prietenului meu Eduardo. Care a descoperit vehiculul ideal.

— Auto-stopul? Nu mi se pare o metodă chiar atît de sigură...

— Cine vă vorbește de auto-stop? Eduardo a creat o metodă perfectă. El nu se roagă niciodată să fie luat, ci se oferă locul în mașină. Bine se insistă pe lingă el chiar să-l ocupe.

— Și care e această metodă?

— Ei bine, n-am să vă redau demonstrația pe care mi-a făcut-o Eduardo. M-am întîlnit cu el în fața unei stații de parcare, după ce stabiliserăm în prealabil să mergem cu mașina la Luvru. În timp ce un

PREMIATII CONCURSULUI «ACUARELĂ» — POȘTA-CONCURS — 2

I: VIOREL ZAPOROJAN

II: BALABAN ELISEI NECHIFOR

III: FARANGA VICTORIA

PIERRE DANINOS EUGEN IONESCU,

ACADEMIA FRANCEZĂ, FERICIRE, BOMBA ATOMICĂ, CEL MAI BUN DE TRANSPORT ȘI MUZICA UȘOARĂ

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU «URZICA»

— Când se apropia de mașina cu cheile în mână, prietenul meu a exclamat tare, să fie auzit de automobilist: «E mașină splendidă! După vremea mea, și după indiciile performanțelor și al prețurilor, e cea mai bună care se poate găsi pe piață!»! Domnul rămânând îmbit mulțumit. Eduardo s-a apropiat de el și, în cuvânt, a intrat în vorbă cu el. — N-ai putea să-mi reproșezi discuția? Nu de alta, dar ca să-mi pot da mai bine mâna de metoda dumneavoastră.

— N-ai fi în stare! Vă dați seama bine seama că bagajul meu de cunoștințe e cam redus, dar mie mi-a fost de folos întotdeauna. Nu sînt trei oameni aceia care își arca mîntea cu o multime de cunoștințe extravagante care — atunci cînd mașina funcționează cum trebuie scoot o grămadă de scule, și minjesc cu unsoare și, pînă urmă, își împing, ca toată lumea, mașina pînă la garajul cel mai apropiat. Eu o împing imediat și cîștig timp. Vă dați seama lui Eduardo și automobilistului nostru le turuia grozav gura! Vorbeau despre motoare, despre compresorii, despre demaraje fulgerătoare, despre blocaje, despre probleme de frînare și alte multe lucruri utile. Eduardo a luat drept martor că tu-i nemaipomenit de frumos. Iar eu clătinam afirmativ din cap, dispensîndu-mă de comentarii. În sfîrșit, au ajuns la suspensie, Eduardo declarînd că suspensia perfectă urmează abia să fie desoperită, automobilistul reieșind că, dimpotrivă, ea a fost găsită. Chiar mașina are o asemenea suspensie. După spusele lui, în ea te poți mișca tot atît de comod ca și gerii pe nori. Eduardo își manifestă neîncrederea.

— Merg la Neuilly, spuse atunci el. Vreți să veniți cu mine? Mi-ar place să vă conving.

Eduardo răspunse că nimic nu i-ar face mai mare plăcere. Dar, din păcate, avea o întâlnire la Luvru cu directorul secției de anticități egiptene. Ah, dacă domnul ar fi mers în direcția Luvru...

— Veniți pînă la Neuilly.

Mi-ar face plăcere să vedeți ce suspensie are mașina mea. De acolo aveți un metrou direct spre Luvru...

Dar Eduardo rămase inflexibil. Mumiile nu puteau aștepta. Regreta cu atît mai mult cu cît, afirma el, pentru a conduce o astfel de mașină, trebuie să fii un as al volanului. Atunci automobilistul nostru se hotărî. Nu putea rezista ideii de a dovedi ce as era.

— Haideti, spuse el. Vă duc pînă la Luvru. O să vedeți ce suspensie are mașina mea!

— Așadar, mașina altora este cel mai bun mijloc de transport?

— Mai încapă vorbă! Și pe deasupra îl mai fericești și pe automobilist! E de ajuns puțină neîncredere și multă admirație.

— Metoda asta nu prinde decît la oameni satisfăcuți de mașinile lor...

— Greșiți! Dacă omul e furios și consideră că mașina lui nu-i altceva decît o rablă veche, eu refuz să cred în proasta ei calitate. Atunci el insistă ca să-mi arate că nu-i decît o grămadă de fier vechi. Metoda e universală.

— Dar dacă dați peste un novice?...

— Îi spun că mi s-a luat permisul de cinci ori și că așa fi fericit să mi se dea cîteva sfaturi. Atunci, mă ia cu el unde vreau eu, explicîndu-mi ce înseamnă lumina roșie a stopului și pentru ce agenții de circulație ridică bastoanele lor albe. Dacă-i expert, îi spun că mi s-a retras permisul provizoriu pentru că am călcat puțin linia stopului. Dacă-i tînăr, mă pretind miop și incapabil. Dacă-i bătrîn, îi mărturisesc că experiența și prudența prețuiesc mai mult decît orice pe lume.

— Afară de automobile, nu vă mai supără nimic?...

— Ba da! Și încă mult: muzica ușoară. Unde te duci, te scalzi, de ani de zile, în marea drăgălășeniei dulcele, revărsate de aparate mecanice vociferate sau murmurătoare, care ne trimit într-un talmeș-balmeș ofurile inimilor acestor domni și doamne ale cîntecului. Astfel masacrată, muzica s-a transformat într-o uriașă marinată

sentimentală, într-un sos universal, din care sînt de ajuns trei picături prost digerată ca să ne otrăvim cu nerozie.

De aceea mi se întîmplă să visez că, asemeni celui Hans, cîntăreț din fluiet, care vîna șoarecii, colind orașele și satele, ciupind coardele unei chitare magice. La chemarea mea vrăjită, cîntăreții și compozitorii de melodii ies prin toate ușile, sar pe ferestre, coboară din copaci, sar dintre pietrele caldarîmului și mă urmează în cete, cîntînd «amour — si — doux», «bonheur — mon — coeur» sau «qu'il est dur d'être cocu». Îi duc pînă la mare, unde toți se îneacă. Atunci o minunată tăcere se așterne, solemnă, pe pămînt.

— Este adevărat că nicio dată nu s-au văzut atîția oameni trăind ca să cînte, nici cîntind atît de mult ca să trăiască. Totuși...

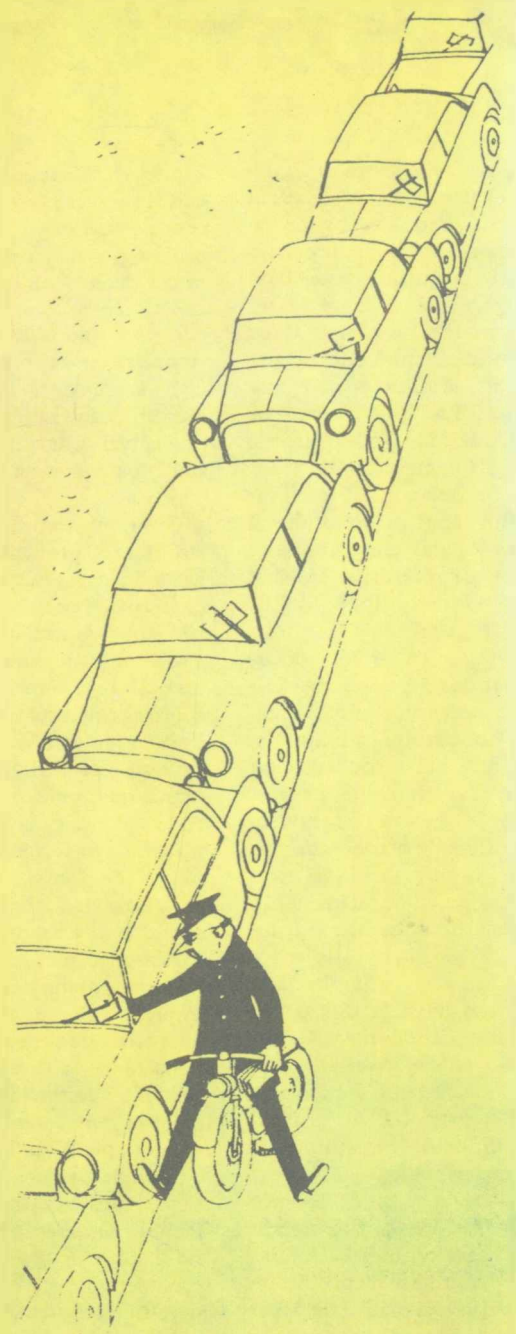
— ...Oricît de neverosimil poate părea asta, cei care ascultă sînt totuși mai mulți decît cei care cîntă! Așa că...

— Vă supără doar muzica sau cuvintele textelor?

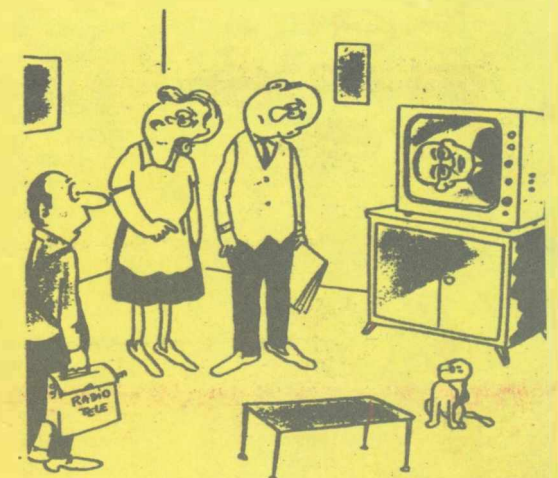
— Dacă le-am înlătura pe amîndouă, aș fi satisfăcut. Știu însă că nu pot pretinde atît de mult. Dar dragostea, mereu dragostea devine pînă la urmă prea obositoare. S-ar putea face versuri și pe alte subiecte. Un trubadur modern ne-ar distra, cred, foarte mult, însoțindu-se la chitara sa electrică pentru a exalta scăderea prețului biscuiților uscați sau slăvind prețul maximal al salatelor verzi.

— Mă faceți să rîd, domnule Daninos, ceea ce pentru mine, un umorist (sau pretins) este destul de grav!

— N-aveți de ce rîde! În artă, toate subiectele sînt bune și dacă, așa cum face un anumit sculptor, se poate crea o statuie strivind o mașină, tot așa se poate, cu ajutorul cheii de sol, compune un admirabil panegiric al calendarului, ale cărui file cad, una cîte una, ca petalele unei flori, toamna. Nu există nici un temei pentru ca un cîntăreț microfonic (căci fără microfon ce s-ar face bieții de ei?) să ne emoționeze printr-o evocare magistrală

„Noir et blanc“

- Cu timpul ne-am obișnu...

(Urmare în pag. 12)

Pepsi Colaps

În revista noastră nr. 5 din 15 februarie 1970 a apărut articolul «Pepsi-colaps», în care ne exprimam nedumerirea față de prețurile acestei băuturi răcoritoare fixate în raport invers proporțional cu gradul de comoditate și confort al localului în care este servită. La acest articol ne răspunde mai întâi Direcția generală comercială din Consiliul popular al Municipiului București printr-o adresă foarte lapidară, în care ni se spune că prețurile au fost fixate prin ordinul M.C.I. nr. 1261/1967.

Mai pe larg și mai documentat ne răspunde însă Direcția prețurilor din Ministerul Comerțului Interior. Totuși, deși din răspunsul citat aflăm că prețurile au fost fixate în funcție de nivelul localurilor de alimentație publică, în care se vinde acest produs, noi continuăm să fim nedumeriți de ce într-o cofetărie, fie ea și de categoria a doua, un pepsi adus la masă costă doi lei și la «Simplon», de pildă, unde ți-l dă, dar nu ți-l aduce, costă trei lei. Asemenea exemple mai arătam în articolul cu pricina, dar, din lipsă de spațiu, nu le mai repetăm aici.

În al doilea rând, ceea ce ne-a sărit în ochi este, așa cum reiese din adresa ministerului, numărul de prețuri pe care îl are această sticlă încărcată cu elan și energie: șase. Socotim că, oricât de

multe ar fi categoriile de localuri în care se distribuie, șase prețuri deosebite pentru același produs, care nu este totuși decât o sticlă cu pepsi, constituie o exagerare căci, pentru a ține minte, tu consumator, cât va trebui să plătești sticla dacă ai nimerit într-un local sau în altul, e clar că vei fi nevoit să-ți consumi toată energia înainte de a o bea.

Și în al treilea rând mai ridicăm o problemă. Ni se arată în acest răspuns că la chioșcuri, bufete etc. prețurile sînt cele mai mici pentru a se veni în sprijinul tineretului. Sîntem într-un totul de acord că tineretul trebuie sprijinit în diverse cazuri, în ce privește prețurile, dar aici logica ne impune o altă socoteală. Pepsi-Cola, așa cum glăsuiește și reclama, este dătătoare de elan și energie. Or, prin forța lucrurilor, tineretul are elan și energie de acasă, în timp ce noi, ceilalți, care nu mai sîntem tineret, avem impresia că ne mai ajutăm cu o sticlă de pepsi. De aceea, departe de a cere să plătim noi mai ieftin și tineretul mai scump, cerem cel puțin un tratament de egalitate.

Desigur pricepem că un Pepsi băut la Athenée Palace trebuie să aibă alt preț decât unul băut la chioșc, dar nu pricepem de ce chiar și tineretul trebuie să plătească un Pepsi în picioare la «Expres» doi lei cincizeci sau trei

lei și unul băut pe scaun și servit la masă la o cofetărie doi lei.

A venit vara, tovarăși dragi. Credem că cel mai bun răspuns la aceste noi rînduri ale noastre ar fi niște măsuri urgente, care să reglementeze problema. Pentru că setea nu se astîmpără nici cu adrese explicative, nici cu articole umoristice. Mai ales că, și cu asta credem că veți fi de acord, o sticlă de pepsi îți dă cîteodată mult mai multă energie decât unele glume.

Și faceți ceva cu cele șase prețuri. Pesemne că la fixarea lor s-a folosit prea mult elan.

S.R.

Mihail Gion

FĂRĂ CUVINTE

Fred Ghenădescu

— Auzi că pe lună kilogramul trage doar 167 de grame...

— Și precis că nu reclamă nimeni!...

Om descurcăreț

Ce medalii, domnule?

Ce titluri de conți și baroni? Nimic nu-i mai de preț decât să ți se spună că ești un om descurcăreț!

Lucrul acesta l-am aflat într-o seară cînd eram la un chef cu cîțiva prieteni și respectivele. Nu mai aveam bani și, văzînd un prieten la o masă vecină, am rostit plin de importanță:

— Lăsați, fraților, fac eu rost!

Cînd m-am întors, cineva de la masă — o femeie, bineînțeles, a exclamat cu admirație:

— Dar știi să te descurci! după care a urmat o privire plină de regret că nu o invit la dans.

Mie, atît mi-a trebuit! A doua seară am ținut morțiș să le demonstrez că știu să mă descurc, am făcut rost de bani și cheful a continuat.

— De unde ai bani? mă întrebă un amic.

— Ce te interesează pe tine? Las' că se descurcă el! decretă o femeie cu aceeași admirație în

glas.

— Chiar așa, mă descurc! întării eu cu un aer misterios.

Avînd gestiune, am început să fac rost de bani din ce în ce mai des și, în scurt timp, am ajuns la convingerea că atributul de «om descurcăreț» îmi era pe deplin justificat, pentru că mă descurcam bine, chiar foarte bine! Unde aveam plus, făceam minus, unde aveam minus, puneam un plus.

Cu ocazia asta am aflat că nimic nu contează mai mult în ochii femeilor decât titlul de «om descurcăreț». Ce profesor universitar?! Ce președinte sau director?! Toată lumea mă stima de cum afla că sînt «descurcăreț». Prietenii s-au înmulțit și o dată cu ei și chefurile. Femeile mă iubeau și ajunseseam să fiu dat de exemplu prin comparație:

— Uite la domnu'!! Știe să se descurce!

Ba o cucoană măritată de vreo 15 ani cu un modest funcționar,

nu se mai putu abține, aruncîndu-i bărbatului un:

— Mototolule! Dacă luam și eu un om descurcăreț... ce mai blană!

Omul de lîngă ea se făcu mic de tot, eu de două ori mai mare, și, prefăcîndu-mă că n-am auzit comparația, am strigat sigur de mine:

— Să mai vină două șampanii!

Cifra ghinionistă, și-n școală mă păștea, pentru că a doua zi au venit la serviciu doi tovarăși descurcăreți foc, a treia zi a mai venit unul și mai descurcăreț și a patra zi m-am incurcat!

Cînd judecătorul motivă toți cei 15 ani cu care mă onorase, un glas de femeie răzbătu plin de compătimire pînă la boxa în care mă aflam:

— 15 ani! Săracu!..

La care o voce bărbătească ripostă plină de sarcasm:

— «Las' că se descurcă el!»

G. Cristinoiu

CONVERSAȚIE AMICALĂ

de Petre Bokor

FĂNEL (*bate discret în ușă și intră în biroul șefului. Se vede că s-a pieptănat înainte de a intra*): Bună-zia, tovarășe Fănescu. M-ați chemat?

FĂNESCU: Da. Te-am rugat să vii pînă la mine. Ia loc. Știi, azi avem o zi mai linistită și m-am gândit să stăm nițeluș de vorbă...

FĂNEL (*Ce-o fi vrînd de la mine? Rămîne în picioare*): Poftiți.

FĂNESCU: Să ne așezăm aici, în fotolii. Stai jos.

FĂNEL (*se așează*): Mulțumesc. (*Ce-o fi vrînd de la mine?*).

FĂNESCU: Uite, mă gîndeam, zilele trecute, că ești de atîta timp aici în serviciul ăsta, și niciodată n-am avut timp să stăm și noi o leacă de vorbă. Așa, știi, o conversație amicală, ca între colegi mai vechi... Ce mai faci?

FĂNEL: (*Ce-o fi vrînd să afle? Să fiu precaut!*): N-am nici o plîngere, tovarășe Fănescu.

FĂNESCU: Asta-i bine. Și ce-ți mai face familia?

FĂNEL: (*M-o fi turnat vreunul că-mi neglijez familia!*): Dacă sînteți informat că ajung tîrziu acasă, să știți că-i din cauza autobuzului 74!

FĂNESCU: Da... circulă prost. Ce mai face doamna? Nu te-am mai văzut demult cu dînsa.

FĂNEL (*Ce vrea ăsta cu mine?*): Nu prea mergem nicăieri, tovarășe Fănescu. E copilul mic... Seara, televizor...

FĂNESCU: Firește, un copil mic dă multă bătaie de cap... Îl cheamă Ștefăniță, nu?

FĂNEL: Da... Nu înțeleg de ce e rău, că soția mea e casnică?

FĂNESCU (*mirat*): Nu e rău deloc. Mă bucur că sînteți bine. Și... cum o duceți cu banii? Cum vă descurcați?

FĂNEL (*Ce? Mă crede delapidator?!*): Nu cheltuim mai mult decît ne permite salariul! Nu știu de ce presupuneți că...

FĂNESCU: Nu presupun nimic, dragă Fănel. Te întrebam doar!...

FĂNEL: Mă rog. Dar dacă credeți de cuviință, puteți dispune o anchetă! (*se ridică*) Pot pleca?

FĂNESCU (*iritat*): Nu poți pleca! Pricepe odată, că vreau doar să stăm de vorbă, în afara problemelor profesionale. Ca doi prieteni! Vreau pur și simplu să aflu... ce mai faci?!?! (*nervos*) Ești sănătos?!

FĂNEL (*Aha... Vrea să mă pensioneze!*): Îmi îndeplinesc sarcinile de serviciu cu conștiinciozitate! Sînt încă capabil de muncă!

FĂNESCU (*necăjit*): Mă bucur! Din tot sufletul!

FĂNEL (*Nu poți să mă-ncui, șmechere!*): Mă voi strădui să fac față și în viitor obligațiunilor profesionale ce-mi revin... Pot rămîne mai departe în post?

FĂNESCU: Poți!! Ce dificil e să stea omul de vorbă cu dumneata! (*blind*) Spune-mi... nu vrei să vii cu mine duminică la meci? Eu mă duc la fiecare meci și urlu pînă răgușesc!

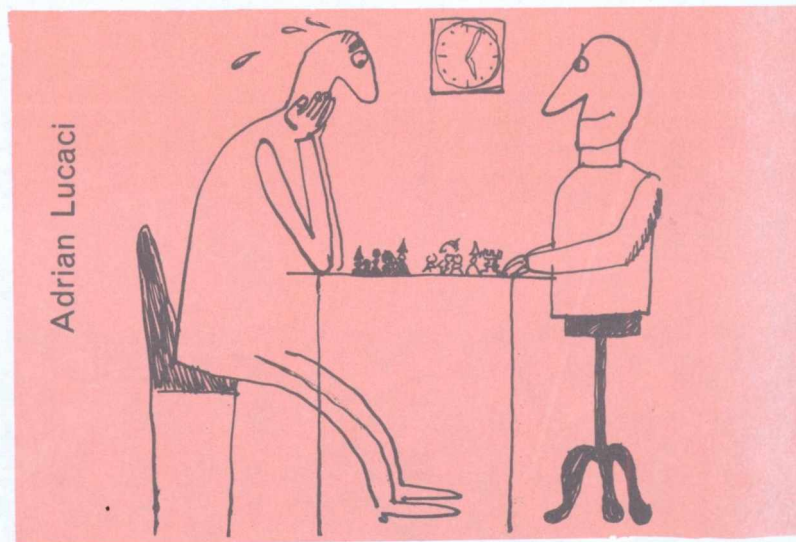
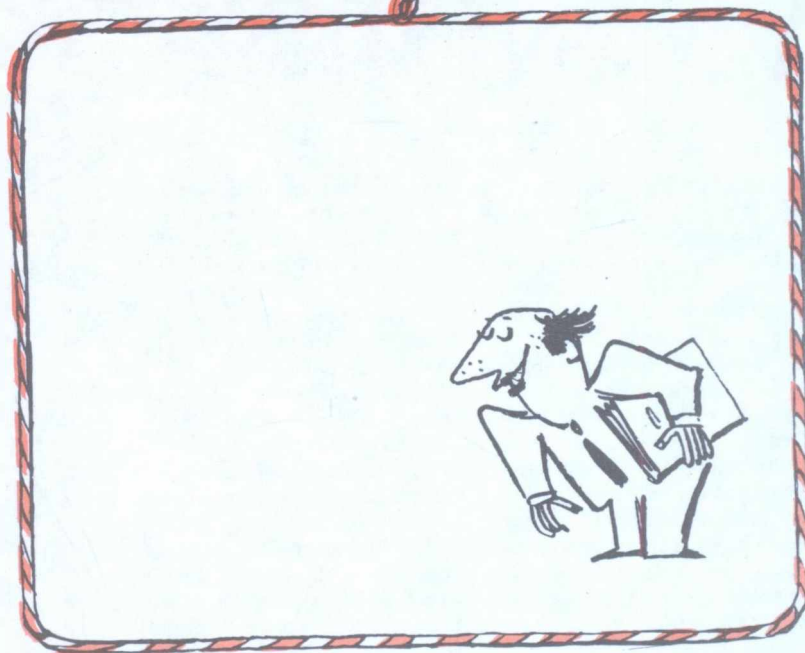
FĂNEL (*Nu ține!*): Vă asigur că n-am fost printre cei care au făcut gură la ședința de analiză a muncii!

FĂNESCU: Du-te!

FĂNEL (*Iese. S-a infuriat că și-a găsit nașul... Dar ce o fi vrut să afle de la mine?!...*).

DESENAȚI CU NOI

de A. POCH

Adrian Lucaci

Adrian Andronic

— Privește, dragă, fiică-mea a intrat în bar la brațul unui om în vîrstă. Dacă nu mă vede, îi fac acasă un scandal teribil!!!

PIERRE DANINOS

Urmare din pag. 9

a cîrnașilor fripți, urmată de un elogiu al artei de a controla ouăle pe timp de ceață.

Unii vor spune că-i de ajuns amorul, că doar înmulțirea rapidă a cîntăreților amenință muzica ușoară; că producția compozitorilor e prea prolifică și că riscăm să ne sufocăm. Aștia sînt pesimiști! Niciodată nu vom avea prea mulți cîntăreți! Inima contemporanilor este o mare mincăcioasă de melodii. Trăim doar într-o republică și electorul are dreptul să se îmbete de dulceața inexprimabilă a chitarelor. În loc să ne bosumflăm, ar trebui să ne gîndim că asistăm la un fenomen unic în istorie. Fiecare vrea să zdrăngăne la chitară, fiecare dorește să sugă microfonul și să culeagă nectarul lalelelor și o sumedenie reușesc chiar. Nu-i aceasta dovada irezistibilului mers înainte al progresului social?

La urma urmei, dacă feri-

cirea se măsoară după numărul oamenilor care cîntă și dacă spiritul poetic se calculează după multiplicarea pieselor de versuri puse pe muzică, ne apropiem cu siguranță de epoca de aur. Afară doar de cazul că...

— ...dispariția oamenilor nu se va întîmpla miine?

— Da. Îmi veți spune poate că pe marginea profundizimilor acestui adevăr, pe domnul de La Palice nu l-ar apuca amețeala? Numai că acest bun logician n-ar fi apreciat decît latura evidentă, aceea care ne arată că tot ce are un început are și un sfîrșit și că, cu cît ne îndepărtăm mai mult de început, cu atît ne apropiem mai mult de capăt. Interesant e doar să știm cum ajungem acolo...

Și iată-ne revenind astfel la Eugen Ionescu! Sper însă că nu vreți s-o luăm da capo?!

Interviu de

PAUL B. MARIAN

Desene de
Al. Clenciu

„MEXICANII“ NOȘTRI

În echipă (nu-i secret)
Ei formează un duet
Ce-n acest turneu final
Poate da un recital.

În balon, roibu l flăcău,
Dind cu fruntea ca un țap,
Să provoace capul său
La portari dureri de cap.

Joacă-ades splendid,
Deci noi, cu tărie,
În asemeni zid,
Punem temelie.

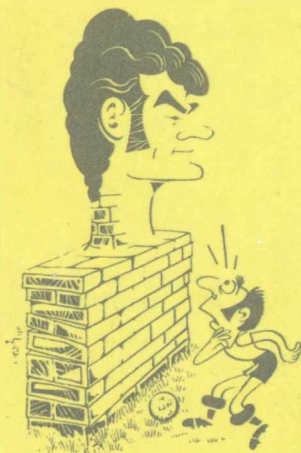
Sub mexicanul cer curat
El poate fi manierat,
Politicos și săritor,
Dar să nu fie primitor.

Victor Teodor

NEAGU și DOBRIN

DUMITRACHE («COR SARUL»)

SĂTMĂREANU

RĂDUCANU (TAMANGO)

V. Ștefăneanu

FĂRĂ CUVINTE

HOMO
SAPIENS

Pithecanthropul devenind erect
Și-avînd mai larg acces spre orizont
În mini-craniul său urîț și bont
A dobîndit un dram de intelect.

Că azi plutim pe cosmice trasee
Și-am pus la treabă pașnică atomul
E consecința faptului că omul
Și-a făurit un cult pentru idee.

Titanilor, prin vreme, creatori
Ai unor remarcabile valori
Le-acordă obștea prețuirea sa.

De ești pitic sau ești cît un dulap
În viață-i important să-ți dea prin cap,
Dar mai ales să ai prin ce să-ți dea.

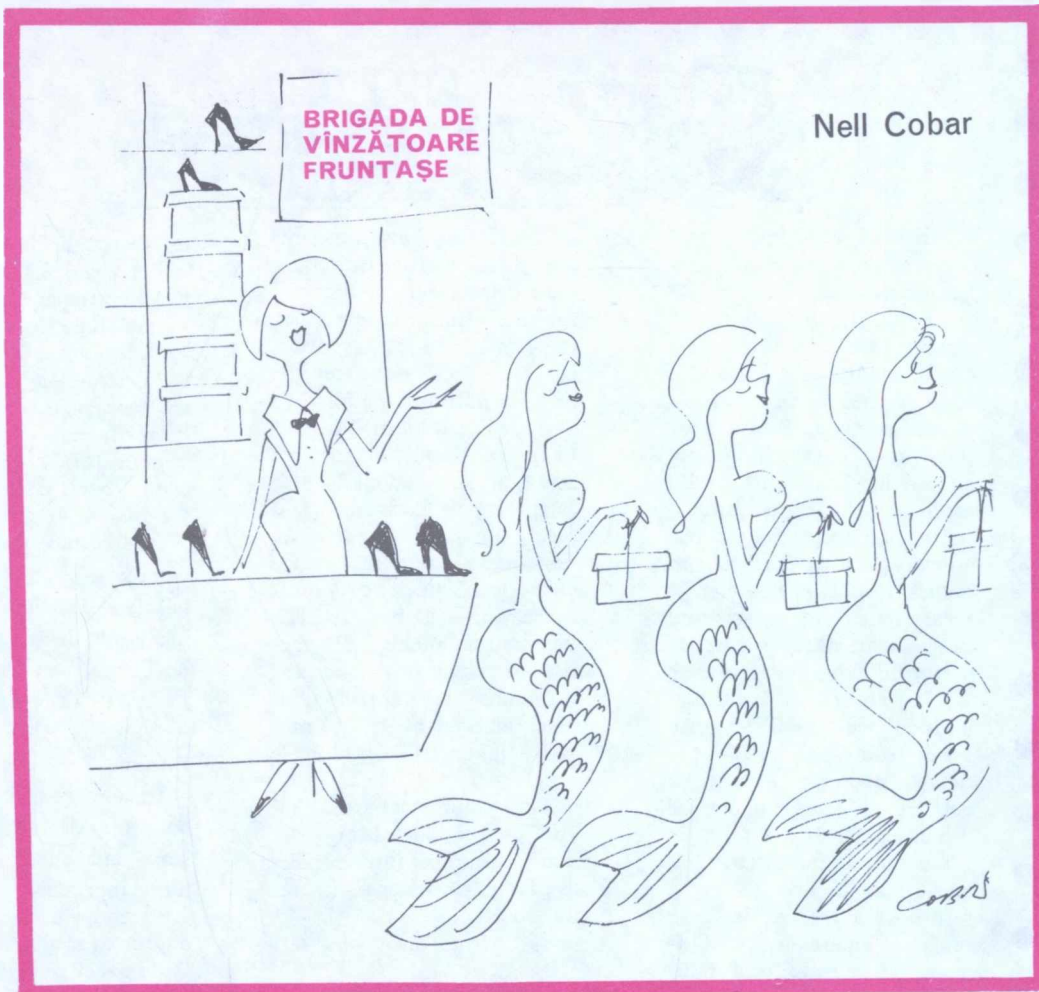
Al. Cotrobi

I. Davidescu

— Aici erai, Mitică ?!

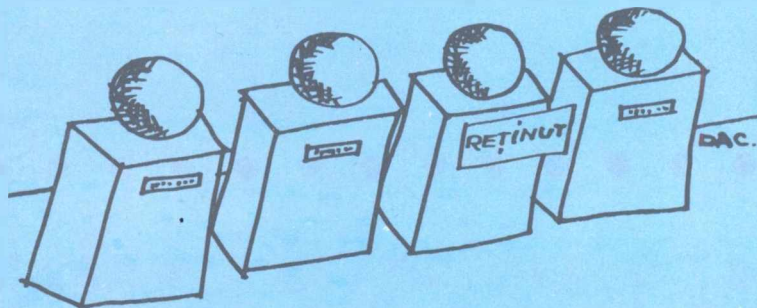
Nell Cobar

Anton Dragoș

— Cîntați de mult, maestre ?
— De cînd eram mic !...

Dan Carp

● — Spune-mi ce diferență este între capital și muncă ?

— ???

— Să-ți spun eu: de pildă, cînd împrumuți cuiva bani este un capital, iar cînd încerci să-i capeți înapoi este muncă.

● Lenuța vine acasă plîngînd. Mama o întrebă:

— De ce plîngi ?

— Ionel a aruncat cu o piatră în mine.

— Dar tu ce i-ai făcut ?

— Nimic. Eu nu l-am nimerit.

● — Iubitule, te rog să-mi cumperi o blană! — spune soția. Cea pe care o am a împlinit zece ani!

— Păi, dragă, oia a purtat-o toată viața — răspunde soțul.

— Și cum a terminat ?

● La examen:

— Cum te numești ?

— Costescu Gheorghe, răspunde candidatul rîzînd.

— De ce rîzi ?

— Mă bucur că am răspuns cu bine la prima întrebare.

● — Alo! Poliția? Veniți imediat! Mi-a pătruns în casă o pisică.

— Dar, doamnă, acesta nu este un motiv să vă speriați și nici să chemați poliția.

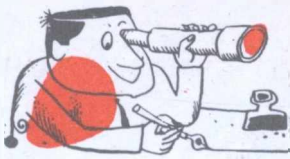
— Dați-mi voie, eu nu sînt doamnă, sînt papagal.

● Șoferul către pasager:

— Ce, vă speriați că merg prea repede? Ați spus doar că vă grăbiți să ajungeți la spital.

— Da, însă n-aș vrea să rămîn acolo.

Culese de Teodor Holban

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

are menirea să sape gropi,
dar nu știam că poate să și
ingroape bani...

Antonescu Gh., Buzău

DRAGĂ URZICO,

Acum zece ani, Hajkó Ștefan din Nădlac și-a «fabricat» un certificat fals, din care rezulta că a absolvit Școala medie tehnică mecanică din Arad. Avind în buzunar un asemenea document, a procedat imediat la fructificarea lui. L-a legalizat în mai multe copii și, pe baza acestora, a ocupat în diverse unități din județ funcția de tehnician în branșa mașini. În realitate, el avea (și mai are) doar șapte clase elementare trecute, e drept, cu succes, dar practic aici s-a oprit. A continuat însă cu acel certificat, care s-a dovedit o îndelungată perioadă, deosebit de eficace, deși în realitate Hajkó e de profesie... fără!

Cum o să se descurce acum, nu se știe. În orice caz ce a fost ușor a trecut... și ce a rămas e incurcată rău! Oricum, pe o traiectorie bună nu-l pot reduce nici cei de la... Houston! Tot organele locale din Arad!...

Constantinescu M., Arad

URZICO,

În cartierul Trivale, printre numeroasele imobile nu demult construite, se află și blocul «48-B», care prezintă,

în materie de finisaj, o gamă atât de largă de defecțiuni încît e imposibil să fie toate reținute. În plus, apa caldă nu poate fi încă asigurată, iar apa rece este «servită» doar de patru ori pe zi!

Astfel stînd lucrurile, parcă îți pierd cheful să mai vii acasă, unde, odată ajuns, abia aștepti să se facă ziuă și să pleci din nou la serviciu, unde barem poți să bei apă cit poștești, nu ca acasă unde n-are voie să-ți fie sete decît de patru ori pe zi!... Că dacă ți-e de cinci ori, te-ai ars, trebuie să te îmbraci și să pleci în oraș pe la neamuri să-ți stingi setea la robinetele lor.

Mai complicat este cînd vrei să faci baie. Mergi din nou la neamuri, intri în baie, te prefaci că bei apă și... faci un duș!

Micu Gheorghe, Pitești

URZICO DRAGĂ,

I.I.L. «Flacăra» din Buzău avea nevoie pentru fabrica sa de cărămizi de un excavator. După multe încercări pentru găsirea unui chilipir, a fost depistat un asemenea utilaj la I.U.C.T. Otopeni, în fapt o rablă tocmai bună de predat,

cu toate onorurile cuvenite, la fier vechi. I.U.C.T. a promis livrarea acestui dezastru, numai după ce-l repară, dar în schimbul sumei de 99 296 lei. Lucrarea a început, banii au fost plătiți și totul s-a terminat prin expedierea excavatorului la Buzău într-o stare de cîrpăceală cum nu s-a mai văzut...

Interesant este că un excavator nou-nouț, costă 112 000 lei, deci doar cu 10 mii lei mai mult decît taxa «reparației» ce a fost efectuată de I.U.C.T. Otopeni și acceptată de I.I.L. «Flacăra» din Buzău.

În prezent e limpede pentru toți de ce s-a dat o sumă atât de mare pentru un morman de tablă. Le trebuia excavatorul acela anume ca să aibă cu ce scoate, fără rost, cu o singură mișcare, bani din fondurile întreprinderii. Acum în locul banilor e o... groapă mare care va fi probabil umplută cu dosare și acte justificative, ca să se mai «niveleze» terenul financiar. Indiferent însă de ce se va face și drege, cei peste 99 000 lei dislocați sînt morți!

Noi știam că un excavator

URZICUȚO,

Pe strada Gării nr. 3, din orașul Cernavodă, se află o casă în care locuiește Lăutărescu Ilie și tatăl său Lăutărescu Ion. Numai că în timp ce fiul își are «sediul» chiar în casă, tatăl domiciliază în curte, într-un fel de baracă mucegăită, în mizerie. Această situație se datorează, pe de o parte, faptului că Lăutărescu junior, zice-se, s-a certat cu tatăl său și, pe de altă parte, că a închiriat cîteva din camere unor cetățeni, acesta fiind adevăratul motiv pentru care moșul a ajuns să nu mai aibă loc în casă și să fie adăpostit în condiții inumane.

De reținut că, în ciuda indignării vecinilor și a altor persoane, Lăutărescu-feciorul nici nu se gîndește la o revenire asupra distribuirii spațiului pe care îl deține, problema lăsîndu-l complet impasibil. Poate sînt șanse ca, citind aceste rînduri, Lăutărescu Ilie să devină mai sensibil în privința tatălui său, bătrîn și suferind. Ia-l, dom'le, în casă, ce importanță are că ți-e tată, tot un suflet de om este...

Păunescu A., Cernavodă

**Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU**

POANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

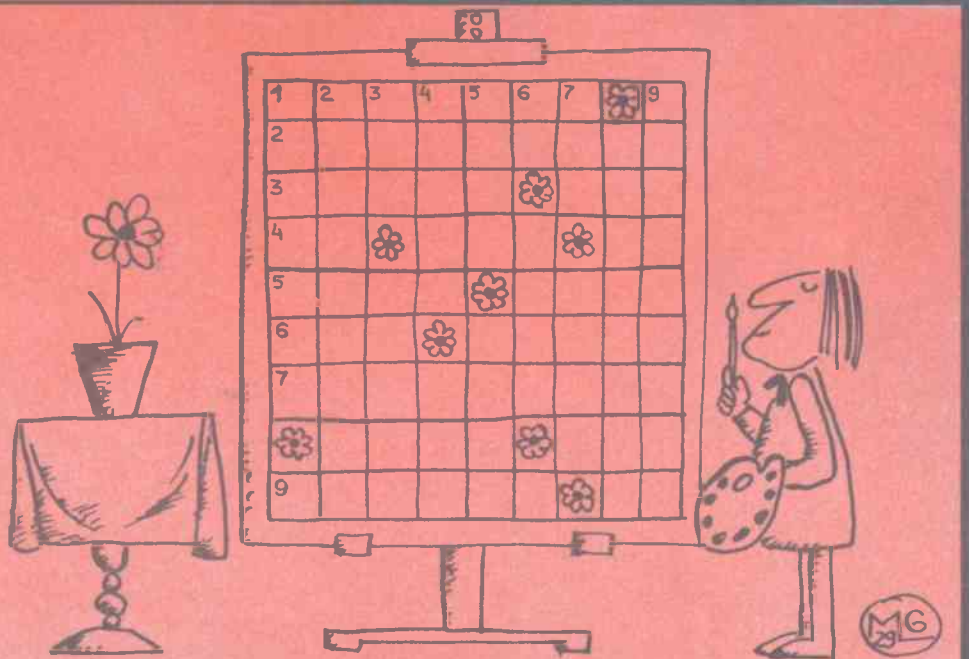
Mihai Grosu

ORIZONTAL:

- 1) Luat cu «noroc și-o aspirină»!
- 2) Vorbe de mai dinainte.
- 3) De unde e. — Se ține în pantofi, dar e și în sandale.
- 4) 13 la indieni — Cunoaștem noi poveștile astea! (sing.) — Nu e dus pînă la capăt!
- 5) Pe sub bluză. — Posed o textilă!
- 6) Nici n-are început! — Grăunțe pentru păsărele (sing.)
- 7) Întrece orice măsură.
- 8) Activitatea lor se rezumă la o mulțime de invirteli. — Intră primele la Alimentara.
- 9) Au ceva stofă. — Intră în port.

VERTICAL

- 1) Poți să pui bază pe el.
- 2) Cu alte cuvinte.
- 3) Dor fă cale-ntoarsă! — E la înălțime în meseria lui.
- 4) Galbenă la față. — Întreit!
- 5) Ce fac ei, e apă de ploaie. — Te legi de el.
- 6) Fug, ultimele. — Ospătari din... Italia.
- 7) Șut ricoșat. — Ce naște din piscică... 8) Fac extracții de rădăcini.
- 9) Se face de basme.

CIUPELI

Mocanu Mihai Octavian din orașul Cimpina, str. Mihai Eminescu nr. 8, et. 3, ap. 20, a copiat cu calc un număr de 8 desene (dintre care unul a fost publicat în revista «Urzica» nr. 7 din 15 aprilie 1970). Aceste desene au fost copiate din revista «Spoutnik» din 5 mai 1969, pe care Mocanu M.O. și le-a înșușit în mod rușinos, așteptând probabil recompensa. După cum se vede, a venit!

E. DIMITRIU — Loco

Bune două epigrame. Mai trimiteți:

Ultima dorință a unui băutor:
Deși, Moarte, nu te vreau
Tu mă chemi cu glasul lin.
Dar așteaptă să mai beau
Încă-o țuică, și-apoi... vin.

Unui telefon public care înghite fisele:

Din proverb, precum se știe,
«Vorba lungă-i sărăcie».
Dar cu tine sărăcesc
Și măcar nici nu... vorbesc

V. CONSTANTINESCU — Loco

Aveți talent cu carul, dar din cauza vitezei rămâneți de căruță. Disciplinați-vă ideile, folosiți mai atent cuvintele. Așteptăm... noutăți.

PETRE CIHO — Iași

Din tot ce ne-ați trimis vă citez trei «perle tipografice»:

- Cu rața proaspăt bărbierită, unchiul Ionică părea mult întinerit.
- Șoferul vinovat a fost condamnat pentru delictul de amor prin imprudență.

● Bunica purta întotdeauna un cal pe umeri.

PĂTRĂSCOIU ANTON — com. Schela, Gorj

În elogiul dumneavoastră adus oficiilor poștale care înlesnesc legăturile dintre două ființe ce se iubesc, spuneți:

Te iubește de departe
Și îți trimite doar o carte
Cu flori mari, ilustrate,
Și pe ele e semnat
Iubitul care-a plecat.

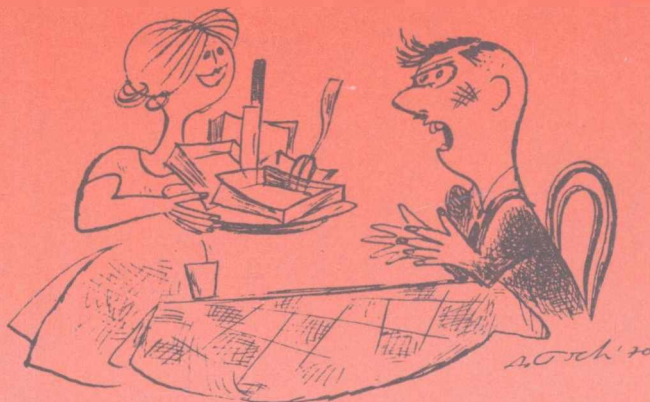
Nu contest existența acestor flori ilustrate semnate de diverși iubiți plecați, dar nu văd de ce trebuie să le închinăm astfel de versuri. Oficiile noastre poștale funcționează destul de bine și fără ele.

U veste aproape bună pentru:

Rusu Sandu, Georgescu Miron, Carata Nicu, Pascariu Petru Novalis, Purdea Gheorghe, Lisovschi Eduard, Dima I., Constantin Puiu, Țuțuianu Ion, Bălan Petru, Pănescu Valeriu, Bocăneț Ion, Oancea Cornel, Nușfeleanu Olimpiu, Ghindaru Iulian, Otoman H., Scrieciu Constantin, Haraga Cecilia, Matei Mihai, Burlacu Gil, Aileni Gheorghe, Popescu Constantin, Grigoraș Valentin, Suciu Mircea, Botezatu Constantin, Oană Constantin, Vernea Viorel. Am reținut din ceea ce ne-ați trimis câteva lucruri bune care vor intra în discuția colegiului de redacție.

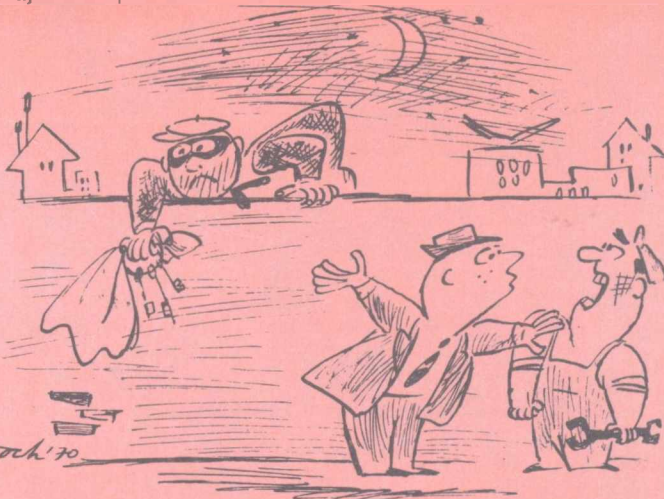
La C.A.P. «Dezrobirea» (jud. Teleorman) o puierniță cu o capacitate de 4000 de pui a fost transformată în depozit de ambalaje.

Desene de A. Poch

«MENIU» PENTRU C.A.P. «DEZROBIREA»
— Ce-i cu ambalajele astea?
— În loc de pui fripti!

La Uzina «Progresul»-Brăila zace nefolosit un «Manipulator de forjare, iar forul de resort nu a luat măsuri de redistribuire a utilajului respectiv.

— Lasă-l, poate ia «manipulatorul de forjare»!

DEZLEGAREA CAREULUI NR. 7

- 1) Drăcoaică 2) Dosar — lad
- 3) Titrat — te 4) Ura — Elev
- 5) Gripă — Ala 6) Ai — Apaș — R 7) I — Acoladă
- 8) Numere — it 9) Așa — Țifnă

Ciștigătoarea concursului «Poante la pătrat» Nr. 7: LILIANA STĂNESCU Str. B.N. Antal. nr. 39-41, Bloc D., Cluj

Ciștigătoarea abonamentului pe trimestrul I: VIRGINIA PETRE — CRAIOVA

SI CE LANDOU FRUMOS AVEAI!

(Urmare din pag. 5)

voastră. Vreau să trăiesc pe picioarele mele. Apropo, mămico, împrumută-mi pentru ultima oară 300 de lei. Dacă tot m-am hotărât să trăiesc pe picioarele mele, vreau să le încalț în cioace noi!» «În ce?» «În cioace. Așa le spunem pantofilor, noi, ăștia cu studiile universitare întrerupte...»

În toul elevatei discuții, apăru Alecu. Se infipse în odraslă. E adevărat că se infipse cu o întirziere de aproximativ zece ani, dar îi aruncă necruțător: «Afurisitule! Borfașule! Capone!» «la uite, rosti netulburat flăcăul. După alfabet mă ia, babacul! Parcă n-aș fi carne din carnea lui. Singe din singele lui. Șifonier din șifonierul lui». «leși afară! Pleacă!» «les tătucule, dar dacă plec, îți rămîne o cameră liberă și ți-o preia spațiul lo-

cativ. Dacă-mi împingi o filodormă, rămîn!...»

Alecu înghiti câteva pastile și continuă fără suflu; «Măi copilule, măi băiatule, măi Săndișorule...». «Ei, așa da, bătrine. Te dai pe brazdă. În felul acesta consimt să mă așez cu dumneata la masa tratativelor. Ce dai, cît dai, cînd dai?» «Cuuum?» «Băbaccii» se repezără asupra tubului cu pastile.

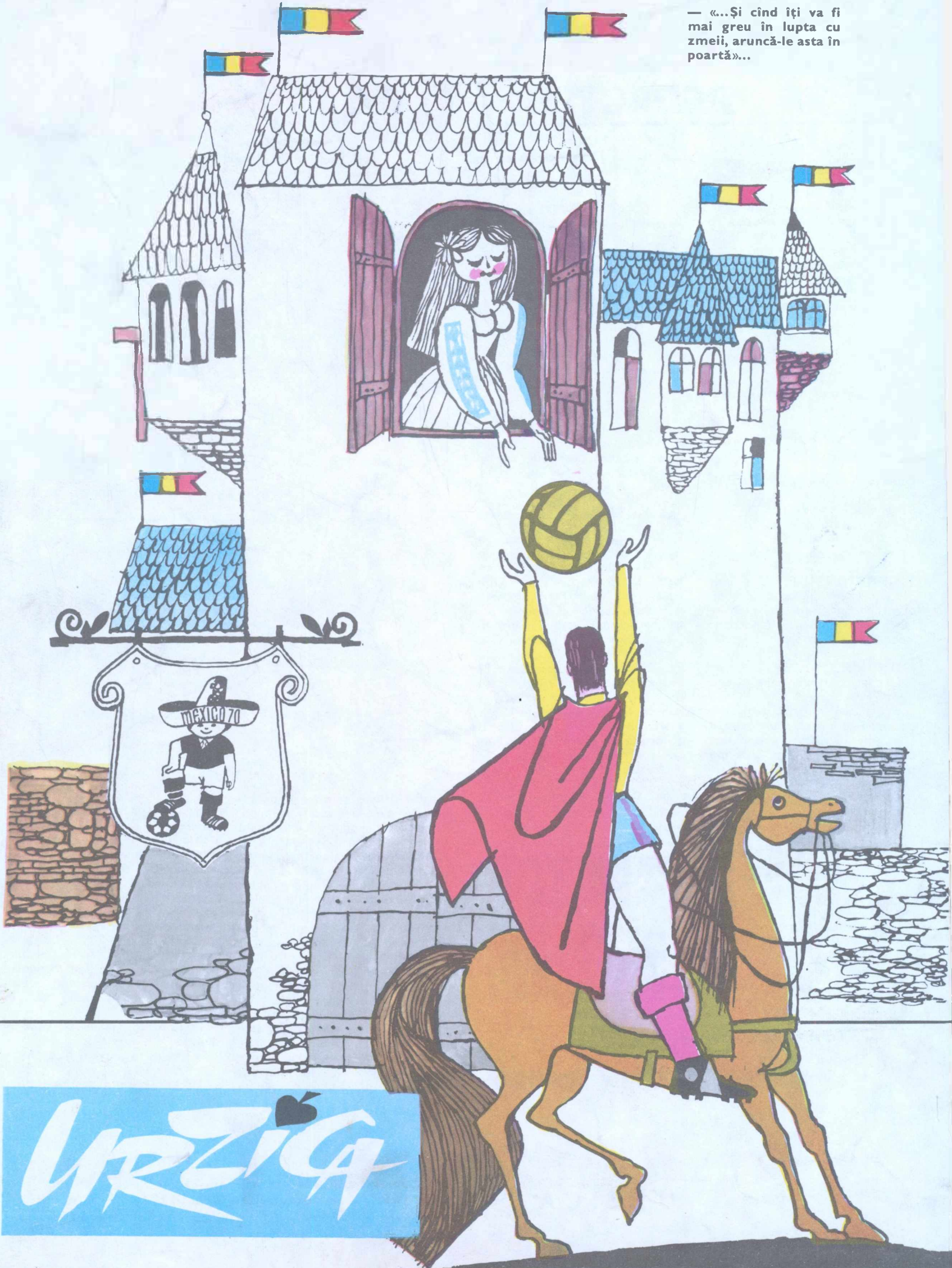
Sandy, cu un gest larg, deschise ușa, apoi rosti din prag: Ceau, ceau, mami! A rividerci, tati!...

Și dispăru... În urma lui, mami se văita în hohote:

— Și cînd te gîndești în ce landou l-am crescut!...

Iar tati scutura zadarnic tubul gol...

— «...Și cînd îți va fi
mai greu în lupta cu
zmeii, aruncă-le asta în
poartă»...

URZICA